

ДЕТСКА РАДОСТЬ

на той съ другите опитни коледари.

■ Нищо, че пустиятъ му носъ не преставаше да извира. Нищо, че на сила го приеха въ двете големи чети. Никой вече не можеше да каже, че не е редовенъ коледаръ...

Едриятъ снѣжинки се сѣха бавно и разпрѣснато. Гочно повдигаше потуркитѣ си, тичаше следъ голѣмитѣ и, забравенъ стъ радостъ, крещѣше съ пискливо гласче:

— Коледа! Коледа, хей! Коледе!

Борисъ Василевъ

ЖИВОТЪТЪ НА ЧОВѢКА

Направи Богъ земята и всички живи твари, па седна да почине катъ всѣки майсторъ стари. Шомъ седна, и човѣкътъ — най-висшето творене — предъ него тамъ застана и падна на колѣне. И тихо и смилено така му заговори:

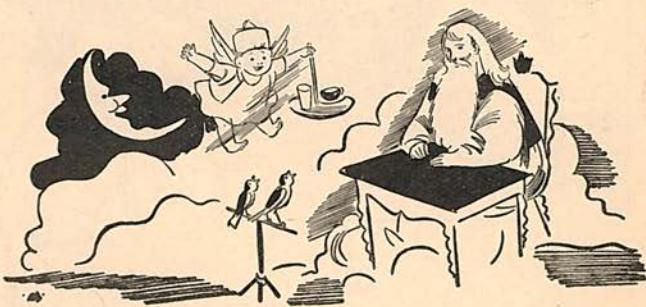
— Благодаря ти, Боже, човѣкъ че мене стори, — но искалъ бихъ да зная, какво ми си орисалъ, и колко да живѣя въ тевтера си записалъ. И тъй му Богъ отвѣрна:

— Ще властвашъ надъ земята и всички земни твари въ полето и въ гората; доволно и честито живота твой ще мине. Човѣче, ще живѣешъ тридесетъ години.

— Какъ? ... Тридесетъ години! ... та туй е много малко! — простена човѣкътъ и се разплака жалко ...

Въ туй време ето волътъ — и той предъ Богъ застана, из-

мука важно, важно и речь та-
квазъ подхвана:

АЗЪ ДОЙДОХЪ ДА УЗНАЯ КАКВО СИ МИ ОРИСАЛЪ, И КОЛКО ДА ЖИВѢЯ ВЪ ТЕВТЕРА СИ ЗАПИСАЛЪ...

И тъй му Богъ отвѣрна:

— Ти ще орешъ земята, безъ ропотъ ще създавашъ на другите благата, а срѣдъ тегло безмѣрно живота твой ще мине. О, воле, ще живѣешъ тридесетъ години ...

— Какъ, тридесетъ години! ... И десетъ ми сѫ много! ...

— Дай двайсеттѣ на мене, — човѣкътъ се обади.

— Да бѫде, — Богъ отсѫди и двайсеттѣ му даде ...

Живѣе човѣкътъ, живѣе отъ тогава, но тридесетъ години